

MARKKU PAKARINEN

Maailma sekaisin

On mennyt ihmeelliseksi tämä elämä... rauhaisa rinnakkaiselo vaikuttaa olevan kaukainen muisto vain, tarkastele sitä sitten millä tasolla tahansa.

Yksilötasolla minäminäminä -maailma on uusi normaali. Se näkyy kaikissa arjen kohtaamisissa liikenteestä kaupan kassajonoon... ja kuntosaliliini. Meitä veneilijöitä se liippaa eniten rantautumistilanteissa ja väyläkäyttäytymisessä. Ei ole enää itsesäänselvyys, että laiturilla on tulevasta naapuriveneestä innokkaasti singahtava merenkävijä ottamassa köysiä vastaan. Mieluummin toteutetaan perinteistä ”kerrostalokyytylän” sälekaihtimien välistä tapahtuvaa tarkkailua ajatuksella ”mitenkähän tuo selviää...”. Hieman kärjistetty on ajatukseni – myönnän, mutta laituriparlamentteja eri puolilla Suomea kuunnelleena en voi välttyä tältä mielipiteeltä. Väylillä tämä ilmenee huomaavaisuuden

puutteena, ei välttämättä tajuta miten oman veneen aallot tai muu vaikutus kohtelee kanssaveneilijää. Tämä tuskin on tahallista mutta ikävää kuitenkin. Kuntosalit puolestaan ovat täynnä korvanapit korvissaan reaali maailmasta irtaantuneita ”zombeja” ja sama tilanne on metsässä lenkipoluilla, joilla luonnonääni sijasta kuunnellaan jotain ihan muuta. Voihan se olla tarpeellistakin (luento, äänikirja tms.)

mutta jääkö aito mielentilaa parantava luontokokemus paitsioon?

Hieman laajemmin ajateltuna kulttuuri näkyy kaupunkien ja kuntien kaavoituksissa, joista viime kolumnissani haastelin. Veneilijät eivät ole prioriteettitilalla ensimmäisenä, kun hupenevaa maaplänttiä jaetaan uusiin tarkoituksiin. Yhä ahtaammalle ajettava yhdyskuntaamme puristetaan myös toisesta suunnasta – harrastajien määrä on uhattuna. On niin paljon rajallisesta ajasta kilpailevia ”muita juttuja”, jotka väistämättä syövät nuoremman polven veneilyn saralle kohdistamia resursseja.

Vielä laajemmin ajateltuna poliittiset tuulet sekä kotimaassa että ulkomailla eivät todellakaan edesauta rauhaisaa rinnakkaiseloa. Joka puolella kai vetaan kuoppaa ja toivotaan, että vastapuoli lankeaa siihen. Onhan se toisaalta darwinismin peruseriaatteita noudattavaa käytöstä mutta ei vastaa käsitystä sivistyneestä kulttuurista. Pieni ihminen alkaa tuntea voimattomuutta kaikkien näiden haasteiden edessä.

On ainakin kaksi tapaa käsitellä näitä haasteita. Joko vaipua voimattomuuteen ja surkutella päivät pääksytysten *) tai sitten toteuttaa hyväksi havaittua selviytymiskeinoa, jossa keskitytään siihen mihin voi itse vaikuttaa ja antaa muiden asioiden olla sinällään. Valtiollisella tasolla meistä harva pystyy muuttamaan aluksen kurssia mutta kunta/kaupunkimaailmassa mahdollisuuksia on enemmän.

Jos tunnet omaavasi keinoja puristaa päättäjiä oikeista kohdista, niin velvollisuutesi on tehdä niin.

Yksilötasolla rasti on huomattavasti vaikeampi. Toisen pään sisään on melko mahdotonta mennä ja yrittää ymmärtää tekojen taustat. Ainoa mihin itse voi vaikuttaa, on oma toiminta. Toiminko itse arvostamieni periaatteiden mukaisesti? Suurten lukujen laki toimii tässäkin. Vaikka oma tekeminen vaikuttaa hyttysten p.rulta Saharassa, niin kertautuessaan sillä on merkitystä. Loistava esimerkki oman minän laittamisesta sivuun on Lauri Markkasen kieltäytyminen egoa nostattavan omakuvan filmaamisesta Netflixiin ja sen sijaan suostuminen Pikku Kakko- sen liikuntakummiksi. Iso respect ainakin minulta!

Koetettaisiinko palata vanhaan ja hyvään? □

HARRI SANE

*) Nykysuomen sanakirjassa ”pääksy” tarkoittaa puuveeneen kokkaa ja sitä johdettu ”pääksytysten” tarkoittaa ”pää päätä vasten”. ”Päivät pääksytysten” kuvaa siten tilannetta, jossa päivät seuraavat toinen toistaan eli siis koko ajan, yhtenä.

Kirjoittaja on turvallisuuden moniottelija ja veneily/ purjehduskouluttaja.

ON NIIN PALJON RAJALLISESTA AJASTA KILPAILEVIA ”MUITA JUTTUJA”